

Forenede sager C-338/04, C-359/04 og C-360/04

Straffesager mod Massimiliano Placanica m.fl.

(anmodninger om præjudiciel afgørelse
indgivet af Tribunale di Larino og af Tribunale di Teramo)

»Etableringsfrihed — fri udveksling af tjenesteydelser — fortolkning af artikel 43 EF og 49 EF — hasardspil — indgåelse af væddemål om resultatet af sportsbegivenheder — krav om koncession — udelukkelse af visse erhvervsdrivende, der er stiftet som visse former for kapitalselskaber — krav om polititilladelse — strafferetlige sanktioner«

Forslag til afgørelse fra generaladvokat D. Ruiz-Jarabo Colomer fremsat den
16. maj 2006 I - 1894
Domstolens dom (Store Afdeling) af 6. marts 2007 I - 1932

Sammendrag af dom

1. *Fri bevægelighed for personer — etableringsfrihed — fri udveksling af tjenesteydelser — restriktioner*
(Art. 43 EF og 49 EF)

2. *Fri bevægelighed for personer — etableringsfrihed — fri udveksling af tjenesteydelser — restriktioner*
(Art. 43 EF og 49 EF)
3. *Fri bevægelighed for personer — etableringsfrihed — fri udveksling af tjenesteydelser — restriktioner*
(Art. 43 EF og 49 EF)

1. En national lovgivning, der indeholder et forbud mod udøvelse af virksomhed, der består i indsamling, modtagelse, registrering og videresendelse af tilbud om væddemål, navnlig vedrørende sportsbegivenheder, uden en koncession eller tilladelse, der er udstedt af den pågældende medlemsstat, udgør en restriktion for etableringsfriheden og for den frie udveksling af tjenesteydelser i medfør af artikel 43 EF, henholdsvis artikel 49 EF.

nale lovgivning — for så vidt som den begrænser antallet af erhvervsdrivende, der arbejder inden for hasardspilsektoren — virkelig er i overensstemmelse med dette formål. Det tilkommer ligeledes de nationale retter at tage stilling til, om begrænsningerne er egnede til at sikre virkeliggørelsen af det tilstræbte mål, og om de ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at opnå dette mål, og anvendes uden forskelsbehandling.

Målet om at bekæmpe kriminalitet ved at underkaste de erhvervsdrivende, der arbejder inden for dette område, en kontrol og lede hasardspilsvirksomhed ind i baner, der er undergivet en sådan kontrol, kan begrunde en sådan hindring, idet et koncessionssystem i den forbindelse kan udgøre en effektiv mekanisme.

Det tilkommer imidlertid de nationale retter at tage stilling til, om den natio-

(jf. præmis 49, 52, 57 og 58 samt domskonkl. 1 og 2)

2. Artikel 43 EF og 49 EF skal fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning, hvorefter erhvervsdrivende, der er stiftet i form af kapitalselskaber, hvis aktier er noteret på de officielle børser, udelukkes fra hasardspilsektoren. Uafhængigt af, hvorvidt udelukkelsen af kapitalselskaber, der er noteret på de officielle børser, faktisk finder anvendelse uden forskel på erhvervsdrivende, der er etableret i den pågældende med-

lemsstat, og på erhvervsdrivende fra andre medlemsstater, går denne fuldstændige udelukkelse videre, end hvad der er nødvendigt for at nå målet om at undgå, at de erhvervsdrivende, der udøver virksomhed inden for hasardspilssektoren, deltager i kriminelle eller bedrageriske aktiviteter.

(jf. præmis 62 og 64
samt domskonkl. 3)

3. Artikel 43 EF og 49 EF skal fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning, der pålægger personer strafferetlige sanktioner for at have udøvet organiseret væddemålsvirksomhed uden den koncession eller polititilladelse, som kræves i henhold til den nationale lovgivning, når disse personer ikke har

kunnet opnå de nævnte koncessioner og tilladelser, fordi medlemsstaten har afslået at tildele dem i strid med fællesskabsretten.

Selv om straffelovgivningen principielt henhører under medlemsstaternes kompetence, opstiller fællesskabsretten dog grænser for udøvelsen af denne kompetence, idet en sådan lovgivning nemlig ikke må begrænse de grundlæggende friheder, som er sikret ved fællesskabsretten. En medlemsstat kan desuden ikke iværksætte en strafferetlig sanktion i tilfælde af manglende efterlevelse af en administrativ formalitet, når opfyldelsen af denne formalitet bliver afslået eller umuliggjort af den pågældende medlemsstat i strid med fællesskabsretten.

(jf. præmis 68, 69 og 71
samt domskonkl. 4)